

Sygn. akt II UK 164/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku R. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Legnicy
o rentę socjalną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 listopada 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt III AUa 638/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 września 2014 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację R. J. od wyroku z dnia 26 lutego 2014 r., którym Sąd Okręgowy w Legnicy oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 20 grudnia 2012 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Legnicy odmawiającej prawa do renty socjalnej.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił: 1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 4 ust. 1 i art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej oraz art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez błędne przyjęcie, że jest osobą całkowicie zdolną do pracy; 2) naruszenie prawa procesowego, tj.: a) art. 233 k.p.c., przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a tym

samym niedokonywanie wszechstronnej oceny całości materiału dowodowego, a w szczególności niedopuszczenie dowodu z dodatkowej opinii biegłego z zakresu medycyny pracy; 2) art. 278 § 2 oraz art. 286 k.p.c., przez uznanie ustaleń Sądu Okręgowego w Legnicy za właściwe i wystarczające oraz pominięcie dodatkowego dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy, który to dowód mógł stanowić bardzo istotne znaczenie dla końcowego rozstrzygnięcia.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono „koniecznością wykazania chybionych i błędnych wyroków Sądu I i II instancji, które w sposób niewątpliwy uniemożliwiły powodowi uzyskanie słusznej renty socjalnej i praktycznie pozbawiły go środków do życia” oraz wskazaniem na „naruszenie przez Sądy niższych instancji przepisów postępowania poprzez niedopuszczenie wszystkich wnioskowanych dowodów w tym dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy co w konsekwencji uniemożliwiło wszechstronne, obiektywne i wnikliwe sprawdzenie stanu zdrowia powoda i jego niezdolności do pracy”. W ocenie skarżącego, okoliczności te uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym

skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż nie tylko nie wykazuje, w jaki sposób naruszenie przepisów postępowania miałooby stanowić wprost o wadliwości wyroku, ale nawet

przepisów tych nie wskazuje. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie tych okoliczności w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu oraz formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.